

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupen Mgr. Michalem Žůrkem, advokátem se sídlem Vrchlického sad 1893/3, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2022, č. j. 22 A 14/2020-111,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce Mgr. Michala Žůrka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2020, č. j. MSK 182660/2019, bylo na základě odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 10. 2019, ve věci námitek žalobce proti provedení záznamu bodů v registru řidičů.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“). Rozsudkem ze dne 16. 11. 2021, č. j. 22 A 14/2020-52, krajský soud žalobu zamítl.

[3] Žalobce napadl rozsudek kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 30. 3. 2022, č. j. 7 As 35/2020-20, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Kasační soud nepřisvědčil názoru krajského soudu, že žalobce tvrzení týkající se vad pokutových bloků konkretizoval opožděně, a proto se jimi soud nemohl zabývat.

[4] Krajský soud po vrácení věci rozsudkem identifikovaným v záhlaví tohoto rozhodnutí žalobu zamítl. S odkazem na kasační rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se zabíral jednotlivými tvrzeními žalobce uplatněnými v žalobě a v rámci ústních jednání vedených před krajským soudem. Souhrnně dovodil, že správní orgány postupovaly v souladu s právní úpravou a judikaturou. Nedopustily se ani žádných vad. Jejich rozhodnutí jsou plně přezkoumatelná. Správní orgány obou stupňů náležitě zjistily i skutkový stav věci. Ve vztahu k pokutovému bloku ze dne 28. 10. 2016, série HG/2014 č. G2113068 (dále též „pokutový blok“), krajský soud mj. uvedl, že výsledkem blokového řízení je správní rozhodnutí ve formě pokutového bloku, který je třeba považovat za veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), jejíž nepravdivost musí být prokázána nade vší pochybnost. Znalecké posudky ale takovou pravděpodobnost zpochybnění podpisu neprokázaly, a krajský soud proto dospěl k závěru, že předmětný pokutový blok je podkladem způsobilým k zápisu bodů žalobci do registru řidičů. Stejně tak neshledal důvodné ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel je toho názoru, že se krajský soud v dalším řízení neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 7 As 35/2022-20. Dále poukazoval na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a vady řízení. V tomto ohledu uváděl, že v průběhu soudního řízení došlo ke změně obsazení senátu (v senátu nově zasedal JUDr. Petr Hlušík), aniž by byl stěžovatel vyrozuměn, proč k této změně v obsazení senátu došlo. Stěžovatel dále namítal nezpůsobilost pokutového bloku (ze dne 28. 10. 2016, série HG/2014 č. G2113068) k záznamu bodů v registru řidičů z důvodu zpochybnění platnosti na něm uvedeném podpisu stěžovatele. Nesouhlasil s opačnou argumentací krajského soudu. Stěžovatel uvedl, že za situace, kdy existují pochyby o pravosti podpisu pokutového bloku, nelze mít bez dalšího za to, že z jeho strany bylo akceptováno projednání přestupku v blokovém řízení, na základě kterého došlo k zápisu bodů do evidenční karty řidiče. Právě tímto podpisem totiž obviněný z přestupku potvrzuje, že souhlasí se zjištěnými skutečnostmi v blokovém

pokračování

řízení a z nich vyplývající právní kvalifikací přestupku, vzdává se běžného správního řízení a nemůže závěry učiněné v blokovém řízení později zpochybňovat, čímž dochází k naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (účinný do 30. 6. 2017, dále též „zákon o přestupcích“). Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém pouze navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V intencích výše uvedeného nelze námitky uplatněné v kasační stížnosti považovat za nepřipustné. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k jejímu věcnému posouzení.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné.

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí,

popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[12] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že soudní rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, III. ÚS 961/09, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52).

[13] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Z argumentace krajského soudu je dostatečně zřejmé, proč krajský soud dospěl k jím uvedeným závěrům, resp. proč neshledal žalobní námitky stěžovatele důvodnými. Nepřezkoumatelnost nelze spatřovat ani v tom, z jaké judikatury krajský soud vyšel. Tato judikatura poskytuje jednoznačnou oporu pro závěry krajského soudu. Krajský soud přezkoumatelně vypořádal i další žalobní argumentaci. Lze si samozřejmě představit ještě podrobnější odůvodnění, není však povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Nejvyšší správní soud není názoru, že by rozsudek krajského soudu takovými vadami trpěl.

[14] Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by řízení před krajským soudem bylo zatíženo zmatečností či jinou vadou řízení mající za následek nutnost zrušení rozsudku z důvodu změny senátu. Je pravdou, že v dané věci došlo ke změně ve složení senátu. Stěžovatel však ani netvrdí, že by byl tento senát, resp. jeho nový člen (JUDr. Petr Hlušík, Ph.D.) podjatý. Zmatečnost dovozuje toliko z faktu, že došlo ke změně obsazení původního senátu (v senátu nově zasedal JUDr. Petr Hlušík), aniž by byl stěžovatel vyrozuměn, proč k této změně v obsazení senátu došlo. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004-128, č. 624/2005 Sb. NSS: „*Právem účastníka je, aby o jeho věci rozhodoval jeho zákonný soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, § 41, 42 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích) a aby to byl soudce nepodjatý. Stěžovatel ovšem nedostatek poučení o úplném složení senátu (který sám o sobě porušením zákona není) nespojil s konkrétní námitkou podjatosti – tedy s tvrzením, že, a z jakých důvodů,*

pokračování

ve věci podjatý soudce skutečně rozhodoval; stejně tak je zřejmé, že nerozhodoval senát ve složení rozporném s rozvrhem práce Krajského soudu v Českých Budějovicích. (...) Nejvyšší správní soud proto neshledal naplnění kasační námitky označující napadený rozsudek krajského soudu za zmatečný.“ Obdobně viz rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008-59, podle něhož: „Byl-li senát obsazen v souladu s rozvrhem práce a žádný z jeho soudců neměl být z rozhodování vyloučen pro podjatost, nemůže tato skutečnost založit důvod zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (...) V nyní posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti nenamítl, že by ve věci rozhodoval podjatý soudce a poukázal pouze na skutečnost, že krajský soud rozhodl v jiném složení, než ke kterému se stěžovatel vyjádřil. Z obsahu této námítky nelze seznat, že by stěžovatel namítl konkrétní okolnosti, pro které měl být [soudce] vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci. (...) Jinými slovy, skutečnost, že byl účastník řízení vyrozuměn o složení senátu, který bude v jeho věci rozhodovat, nezakládá jeho právo na to, aby do budoucna nemohlo dojít z jakýchkoliv důvodů (nemoc člena senátu, jeho přeložení k jinému soudu, zánik funkce soudce apod.) ke změně ve složení tohoto senátu. Prakticky jedinou podmínkou je, aby tato změna nastala v souladu s rozvrhem práce. (...)“ Obdobně vyznívá i judikatura Ústavního soudu (k tomu srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 1999, sp. zn. I. ÚS 476/1997). Optikou uvedené judikatury nelze předmětnou změnu v senátu považovat za důvod pro zrušení rozsudku krajského soudu.

[15] Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku ze dne 30. 3. 2022, č. j. 7 As 35/2022-20. Krajský soud napravit pochybení, které mu Nejvyšší správní soud vytkl. V souladu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu se krajský soud zabýval podrobně jednotlivými stěžovatelem vznesenými námitkami, které ve zrušeném rozsudku odmítl jako opožděně uplatněné. Krajský soud se řádně vypořádal s argumentací stěžovatele uplatněnou jak v žalobě, tak i následně při ústním jednání. I v dalších ohledech postupoval krajský soud v mezích právního názoru Nejvyššího správního soudu. Nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, že se krajský soud závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu neřídil.

[16] Stěžovatel dále namítal nezpůsobilost pokutového bloku k záznamu bodů v registru řidičů z důvodu zpochybnění platnosti podpisu stěžovatele. Nesouhlasil s opačnou argumentací krajského soudu. V případě, že existují pochyby o pravosti podpisu pokutového bloku (což platí i pro danou věc), nelze mít bez dalšího za to, že bylo akceptováno projednání přestupku v blokovém řízení, na základě kterého došlo k zápisu bodů do evidenční karty stěžovatele.

[17] Podle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích lze přestupek projednat *uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit.*

[18] Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně oznámením ze dne 19. 6. 2019, č. j. MUBR/46975-19/mer-SO-2/2019/mer, informoval stěžovatele, že ke dni 8. 6. 2019 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. S tímto stěžovatel nesouhlasil, a proto dne 26. 6. 2019 uplatnil u správního orgánu I. stupně námitky. Následně požádal o přerušování řízení z důvodu zahájení

přezkumného řízení. Dne 8. 10. 2019 byl stěžovatel informován o pokračování v řízení a současně vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což učinil dne 28. 10. 2019. Dne 11. 2. 2020 pak správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž ve výrocích I-VII námitky stěžovatele zamítl.

[19] V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že blokové řízení o přestupku je specifickým druhem správního řízení, jehož podstata spočívá v rychlém a neformálním projednání a vyřízení přestupku přímo na místě po jeho zjištění, přičemž jeho výsledek je třeba považovat za rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007-17, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2009, č. j. 5 As 16/2008-68). Rozhodnutí v blokovém řízení je formálně vydáno vystavením pokutového bloku, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního popsaného jednání, které naplňuje znaky přestupku, a ustanovuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Podmínkou *sine qua non* blokového řízení je souhlas obviněného se zjištěním přestupku a uložením sankce (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 3 As 58/2007-117). Tento souhlas potvrzuje obviněný podpisem pokutového bloku, kterým zároveň rozhodnutí v blokovém řízení nabývá právní moci. Podpisový blok, na kterém chybí podpis přestupce, by tak nebylo možné považovat za pravomocný, a tedy ani za způsobilý podklad pro zápis bodů do registru řidičů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011-40). Teprve podpisem pokutového bloku obviněný z přestupku jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích, čímž se pokutový blok stává způsobilým pro zápis bodů do evidenční karty řidiče (k tomu srov. bod 17 tohoto rozsudku a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81). Obdobně je nutné nahlížet na situaci, kdy je podpis uvedený na pokutovém bloku zfalšován. „*V takovém případě je totiž nutné vycházet z toho, že tato osoba neudělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, a v důsledku toho jsou zpochybněna i skutková zjištění učiněná v tomto řízení*“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010-65).

[20] S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti se však nelze ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že pravost podpisu byla zpochybněna, což by mělo za následek nezpůsobilost pokutového bloku pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokutový blok je správní rozhodnutí, které se považuje za veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Veřejné listiny *potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno* (srov. § 53 odst. 3 správního řádu). Pro veřejnou listinu platí zásada presumpce platnosti a správnosti (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 93/2018-29). Proto je nutné na správní akty veřejné moci nahlížet jako na správné a zákonné až do chvíle, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným způsobem prohlásí za nezákonné a zruší je (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). Praktickým důsledkem zásady presumpce platnosti a správnosti obsahu veřejné listiny, kterou je v tomto případě správní rozhodnutí, je „*přenos důkazního břemene na toho, kdo popírá správnost jejího věcného obsahu. Není-li pravdivost veřejné listiny*“

pokračování

vyvrácena prokázáním opaku, považuje soud pro účely hodnocení důkazů obsah listiny za pravdivý“ (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, č. j. 33 Cdo 3368/2012).

[21] V projednávaném případě nechal stěžovatel za účelem prokázání nepravosti podpisu uvedeného na pokutovém bloku vypracovat dva znalecké posudky, kterými se krajský soud v napadeném rozsudku zabýval a správně dovodil, že ani jedním z těchto znaleckých posudků nebyla prokázána nepravdivost pokutového bloku jako veřejné listiny v náležitosti podpisu stěžovatele. Nejvyšší správní soud v souladu s výše uvedenou judikaturou konstatuje, že nepravdivost pokutového bloku jako veřejné listiny by mohla být prokázána pouze za situace, kdy by znalecký posudek jednoznačně zpochybnil pravdivost podpisu a tím i pokutového bloku. K tomu ale v nyní projednávané věci nedošlo. Blok přitom obsahuje i další zákonné náležitosti. Na bloku je stěžovatel (přestupce) identifikován jménem, příjmením, datem narození, adresou místa pobytu a číslem občanského průkazu. Blok rovněž obsahuje řádný popis přestupkového jednání, přičemž toto jednání je zde popsáno natolik jednoznačně a určitě, že není zaměnitelné s jiným jednáním. Blok obsahuje i jméno a služební hodnost oprávněné úřední osoby a podpis přestupce. Splňuje tak veškeré zákonem předepsané náležitosti (k tomu srov. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-47), a mohl tedy sloužit jako podklad k zapsání bodů do evidence registru řidičů.

[22] Nelze opomenout ani skutečnost, že stěžovatel v podaném odvolání pouze namítal, že *není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení*. Námitku nepravosti vznesl stěžovatel poprvé až v jednání před krajským soudem. V této souvislosti proto krajský soud správně poukázal na nekonzistentnost tvrzení stěžovatele. Krajský soud se zabýval i dalšími rozměry stěžovatelovy argumentace. Proti jeho konkrétním závěrům však stěžovatel relevantně nebrojil. V kasační stížnosti zůstal pouze v obecné rovině nesouhlasu, aniž by svou argumentaci konkrétně podpořil. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60).

[23] Z hlediska celkového kontextu věci nelze (a to pouze pro úplnost) nezmínit ani to, že stěžovatel netvrdil, resp. relevantně nedoložil, že se popsaného jednání nedopustil (např. proto, že by to z objektivních příčin nebylo možné). Situace by bylo odlišná v případě, že by stěžovatel nastínil svoji skutkovou verzi stran existence pokutového bloku mj. tím, že by doložil, že přestupek skutečně spáchat nemohl např. proto, že byl prokazatelně v označenou dobu na jiném místě apod. Takové skutečnosti ale stěžovatel v projednávané

věci neuvedl. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, „*v námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.*“

[24] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neshledal na podkladě stížní argumentace důvod k přehodnocení závěrů krajského soudu. Jeho závěry mají plnou oporu v právní úpravě a judikatuře, a proto na ně kasační soud v podrobnostech odkazuje. Kasační soud neshledal ani existenci vad, ke kterým by soud byl povinen přihlédnout *ex offio* (srov. např. § 109 s. ř. s.)

[25] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003-44). S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[27] Protože Nejvyšší správní soud nerozhodl o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl podle § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč stěžovateli, a to k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu